

วิธีตัดสินใจของคุณยาย

ในครัวเล็กของอาศรมบัณฑิต ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อตตชีโว
สั่งปิดหลายครั้ง เพราะทำผิดวัตถุประสงค์แต่เริ่มแรก ที่อนุญาตให้ใช้เป็น
จัดเฉพาะ น้ำร้อนน้ำชา และน้ำปานะ เนื่องจากอาหารเช้าและเพล ของพระ
ภิกษุสงฆ์และสามเณรทุกรายการ ครัววัดของคุณยายอาจารย์จัดไว้ให้
เพียบพร้อมแล้ว แต่ทว่าแต่ละครั้งปิดครัวได้ไม่นานก็ต้องเปิดบริการอีก
เพราะแม่ครัว คือ ป้ารัตน์ ไม่อาจทนคำรบเร้าอ่อนหวานของเจ้าภาพ รุ่นอยู่
บ้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยายอาจารย์บ้าง รุ่นบุกเบิกสร้างวัดพระธรรม
กายบ้าง รุ่นดุจดั่งศิษษาการเนินประดู่บ้าง ฯลฯ แม้ที่สุด ต้องยอมตามใจ
กลุ่มที่สถาปนาตัวเองเป็นรุ่น “ลูกศิษย์กันกุฎิ!!” ที่แอบเอาอาหารที่ปรุง
อย่างประณีต สุดฝีมือ มาจากบ้าน มาขอถวายเพลพระเดชพระคุณหลวง
พ่อตตชีโว รายงานว่า “ขอบุญบารมีหลวงพ่อดุ่มหัวอีกสักครั้งเถอะ...” มีหน้าซ้ำ
ยังจัดกลุ่มมานั่งรอฟังเทศน์หน้าสลอน จนพระเดชพระคุณหลวงพ่เอง ก็
ไม่อาจตัดใจออกจากอาศรมฯ ไปฉันเพลรวมกับพระทั้งวัด ที่หอฉันคุณ

ยายอาจารย์มหาวรรตานุบาลิกัจฉ์ ชนนกยูง อย่างที่อยากทำเป็นประจำ ต้องอนุญาตให้ปาร์ตี้เปิดครัวอีก แต่พอครัวชักจะใหญ่โตเอิกเกริกนัก ก็ค่อยสั่งปิดเป็นคราวๆ ไป

วันหนึ่ง ในขณะที่กลุ่มที่สถาปนาตัวเองเป็นลูกศิษย์กันกุฎิ กำลังรอรับประทานอาหาร “กัณบาตร” ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อยู่ ก็มีลูกศิษย์รุ่นกลางคนหนึ่งปรารถนาขอความเห็นจากรุ่นพี่ๆ ขึ้นมาว่า “จะลาออกจากงานมาช่วยงานวิชาการของหลวงพ่อดีหรือไม่” ปรากฏว่าวันนั้นรุ่นพี่ส่วนใหญ่เห็นด้วยรุ่นกลางบอกว่าควรคิดให้ดีกว่าจะมาทำอะไรได้บ้างรุ่นเล็กบอกว่า “ไม่มีเงินเดือนกิน แก่แล้วใครจะเลี้ยง..?”

ต่างคนต่างออกความเห็นกันต่างๆ นานา ผู้เขียนเองแม้จะเห็นด้วยกับรุ่นพี่แต่ก็ไม่ได้ออกความเห็นอะไร เพราะคิดว่าแบ่งกลุ่มเป็นผู้ฟังเสียบ้างน่าจะได้อะไรดีๆ... เมื่อกลับมาถึงที่พักแล้วก็มาหวนคิดได้ว่า ครั้งหนึ่ง ที่ห้องอธิจิต ในหมู่บ้านปฏิบัติธรรมของวัดพระธรรมกาย ซึ่งจัดเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมระยะสั้น ๗ วัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกเคยเล่าถึง “วิธีตัดสินใจของคุณยาย” ไว้ จึงไปค้นบันทึกเล่มที่ ๑๒ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ มาดู ก็ได้พบบันทึกที่เขียนเรื่องนี้ไว้สนใจ

ตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนา พระเดชพระคุณหลวงพ่อกเล่าว่า

“เมื่อหลวงพ่อกเข้าวัดใหม่ๆ ยังไม่ได้บวช ได้ถามคุณยายว่า

“ยายมีวิธีตัดสินใจอย่างไร ในการที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะว่าถ้าจะทำในสิ่งนี้ คนนี้อาจจะชอบ แต่คนโน้นก็อาจจะไม่ชอบ”

สาเหตุที่หลวงพ่อกถามคำถามนี้ ก็เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า “โลกนี้มีสิ่งประจำโลกอยู่ ที่เรียกกันว่า **โลกธรรม ๘** ซึ่งเป็นสภาพความผันแปรประจำโลก คือ มีลาภคู่กับเสื่อมลาภ มียศคู่กับเสื่อมยศ เช่น ถูกปลด ถูกไล่ออก มีสรรเสริญคู่กับมีนินทา มีสุขคู่กับมีทุกข์”

ชีวิตมนุษย์มี ๘ สิ่งนี้คละเคล้าปะปนกันไป

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเอกบุรุษผู้เลิศที่สุดในโลก ก็ยังถูกนิพนธ์ว่าร้าย ในขณะที่เดียวกันคนที่เลวแสนเลว ขนาดฆ่าพ่อฆ่าแม่ หรือเป็นโจรปล้นบ้านปล้นเมือง ซึ่งใครๆ ก็ินหาสาปแช่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนเลวเช่นเดียวกับเขา สรรเสริญเยินยอกัน เมื่อเป็นอย่างนี้ ยายมีวิธีตัดสินใจอย่างไร ที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะถ้าทำอะไรลงไป ก็จะมีคนพวกหนึ่งชม และก็มีอีกพวกหนึ่งตำหนิ

คุณยายตอบหลวงพ่อดีดีมากเลยว้า

“คุณตั้งใจตลอดชีวิตของยาย ยายไม่เคยเอาใจใคร ไม่ตามใจใครเลย แต่ยายยอมตามใจอยู่ท่านเดียวคือพระพุทธเจ้า เพราะพระองค์ท่านทรงหมดกิเลสแล้ว มีหน้าที่ท่านทรงยังแยกแยะให้เราเข้าใจได้ชัดเจนว่า อะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป อะไรควร อะไรไม่ควร...”

“พระพุทธเจ้าท่านแยกเอาไว้ชัดแล้ว เพราะฉะนั้น ยายทำตามที พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉยๆ ยายเอาใจท่านเดียว คือพระพุทธเจ้า”

“เพราะฉะนั้น วันที่ยายออกจากบ้าน เพื่อไปเรียนธรรมะกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ วันนั้น กราบแม่แล้วยายก็ออกเดินทาง ยายไม่ได้เหลียวหลังไปดูใครอีกเลย ยายย้อนกลับบ้านไปอีกทีเมื่อตอนแม่ตายแล้ว แล้วเพราะยายเชื่อพระพุทธเจ้า ยายก็เลยสามารถช่วยทั้งพ่อทั้งแม่ให้พ้นนรกได้ ด้วยวิชาธรรมกาย ในขณะที่พี่น้องก็คนๆ ทำไม่ได้ ใครจะตำว่ายายใจดำ ทั้งแม่และพี่น้องไป แต่ยายเฉยๆ เพราะยายคิดว่า ยายได้ทำตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้แล้ว คือ ออกบวชบำเพ็ญเนกขัมมบารมี”

วันพฤหัสบดีที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ ห้องอธิจิต หมู่บ้านปฏิบัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี